

'Soms denk ik: wat hebben we veel meegemaakt'

EEN LEVEN LANG IN DE DIERENTUIN

Astrid Vis-Tertoolen (76) groeide met haar ouders Wim en Jo Tertoolen op in Dierenpark Amersfoort. Zij begonnen in 1948 het dierenpark, dat inmiddels een miljoen bezoekers per jaar trekt. Astrid nam het dierenpark in 1964 over met haar man Henk Vis (83). Dat betekende een leven lang tussen de dieren. Astrid en Henk zijn inmiddels gepensioneerd, maar wonen nog steeds tussen de dieren.

Iedere morgen, als Astrid wakker wordt, hoort ze vlakbij het getrompetter van de olifanten en het gebrul van de beren. Voor haar zijn het inmiddels gewone geluiden. Ze woont al 68 jaar in Dierenpark Amersfoort. "Soms denk ik: konden mijn ouders maar zien hoe groot en mooi het is geworden. Wat zouden ze trots zijn geweest." Ze staat stil bij Oma's Eethuys, een huisje met een rieten dak waar bezoekers snacks, frisdrank en ijs kunnen kopen. "Hier woonden mijn ouders", wijst ze.

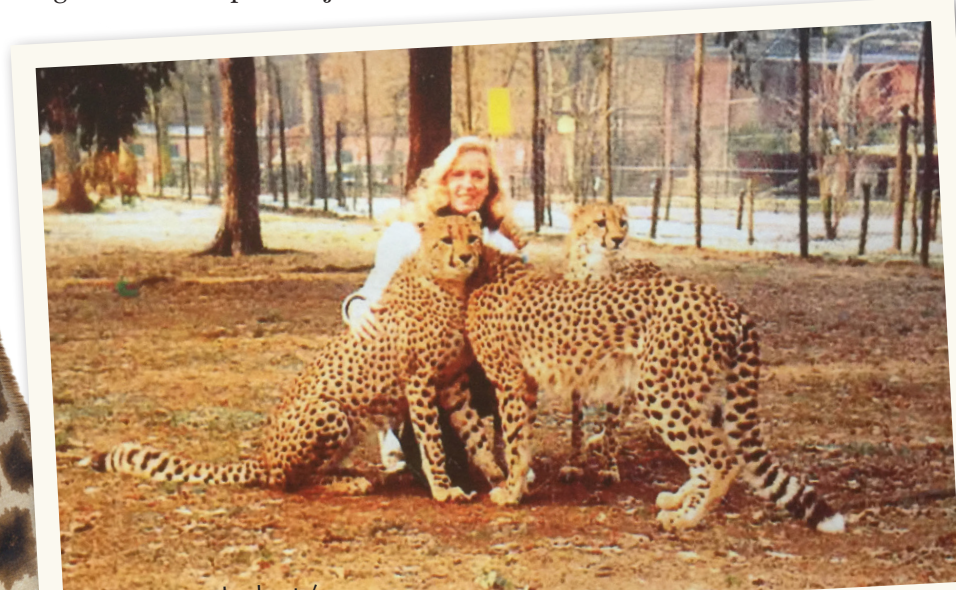
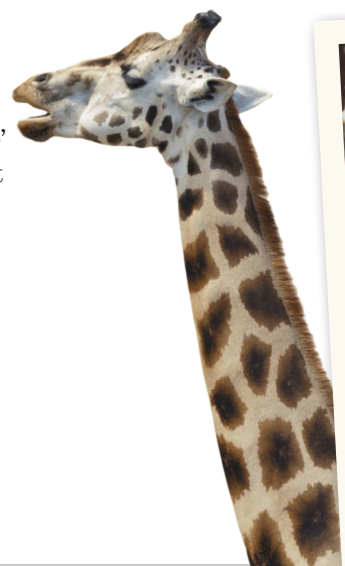
KLEINE COLLECTIE

Haar ouders, Wim en Jo Tertoolen, hadden de smaak te pakken gekregen en ervaring opgedaan in Dierenpark Wassenaar. Wim en Jo besloten daarop met hulp van Piet Knoester in 1948 zelf een dierenpark in Amersfoort te beginnen. De 'collectie' was destijds nog klein: een beer, een kameel en wat boerderijdieren. Dochter Astrid ontwikkelde daar haar grote liefde voor dieren. Dat is nu nog te zien. Gedurende haar wandeling door het park klimmen de aapjes gretig in haar broekspijpen en mouwen. Ze weten dondersgoed dat ze altijd nootjes voor ze meebrengt.

VERLIEFD OP ZEEMAN HENK

Toch was er in haar hart ook nog ruimte voor Henk, een jonge zeeman die met zijn ouders aan de

overkant woonde. Ze ontmoette hem in 1958 toen ze als serveerster aan het werk was in het restaurant van het dierenpark. Henk lacht: "Ik voer de hele wereld over, maar vond mijn grote liefde uiteindelijk tegenover mijn huis." Astrids ouders vonden Henk een leuke jongen, maar zagen het niet zitten dat hij zo vaak van huis was. Ze stelden hem voor om in het dierenpark te komen werken. "Als je ervoor kiest om bij ons te gaan werken, zullen we je nooit in de steek laten", zeiden ze. Dat gaf voor mij de doorslag om het te doen. Het bracht echter wel met zich mee dat mijn vader zes jaar lang niet met me sprak. Hij

Astrid tussen de cheeta's.

had mijn opleiding betaald en vond het maar niks dat ik mijn goedbetaalde baan bij rederij de Lloyd inruilde voor een dierentuin. De ruzie is gelukkig later bijgelegd", vertelt Henk.

DANSEN MET JULIANA

Astrid en Henk namen Dierenpark Amersfoort in 1964 over. Jonge jachtluipaarden, chimpansees, leeuwen, tijgers, hyena's liepen gewoon bij hen thuis rond. "Sommige dieren werden door de moeder afgestoten. Ik bracht ze dan zelf in ons huis groot", vertelt Astrid. "De honden stoeiden met de tijgertjes, hyena's en chimpansees in de kamer. Later speelden onze zoons Ronald en Fred mee."

Met een warm gevoel denkt Astrid terug aan de ontmoetingen met prinses Juliana die vaak met haar kleinkinderen naar Dierenpark Amersfoort kwam. "Het was zo'n leuk mens. Ik had een goede band met haar. Ze vond het altijd leuk om naar de jonge dieren bij ons thuis te komen kijken. Toen ze in de gang een jukebox zag staan, vroeg ze wat dat

was. Ik legde het uit door een plaatje op te zetten. Ze vond dat geweldig en maakte met haar kleinkinderen een dansje op de

muziek. Gewoon bij ons in de gang. Later pas besef je hoe bijzonder het was."

ERNSTIG HARTFALEN

22 jaar geleden moesten Astrid en Henk noodgedwongen stoppen met het leiden van Dierenpark Amersfoort. "We kwamen terug van een prachtige reis naar Indonesië. Bij thuiskomst bleek dat ik aan ernstig hartfalen leed. De dokter vertelde me dat ik niet lang meer te leven had. Een harttransplantatie was mijn enige redding. Ik moest lang wachten op een geschikt donorhart en ik heb veel geluk gehad dat ik dat vond. Een geweldig team nam intussen de lei-

'De honden stoeiden met de tijgertjes, hyena's en chimpansees in de kamer'

ding van het park van ons over. Het heeft al met al anderhalf jaar geduurd voordat ik weer enigszins de oude was. Vier keer had ik een afstoting van het getransplanteerde hart en was ik bijna dood geweest. Maar ik ben er nog en het gaat goed met me."

GEEN DIEREN MEER? NOOIT!

De dokter adviseerde Astrid om na de transplantatie geen dieren meer in huis te houden in verband met infectiegevaar. Astrid en Henk peinsden er niet over. Dieren horen bij hen. Henk: "In de anderhalf jaar dat Astrid ziek was, had ik vaak nachtmerries over haar, bang om haar te verliezen. Als ik dan wakker schrok, likte de hond mij over mijn gezicht. Dat gaf me troost en zegt wel hoe belangrijk de dieren voor ons zijn." Helaas kreeg Henk twee jaar geleden te horen dat hij kanker heeft en niet meer zal genezen. "Dat is droevig, maar zo gaat het leven. We moeten het accepteren."

Astrid: "We kennen elkaar 58 jaar en waren 24 uur per dag samen, maar het verveelde nooit. Soms lig ik in bed en denk ik: jeetje, wat hebben we toch veel meegemaakt. Daar ben ik dankbaar voor. Ik heb het mooiste leven gehad dat een mens kan hebben." ■

